

ако има там, или поп. Нѣкои добри хорица ме заведоха до кѣщата на попа, син'а на когото бил даскал в' селото, но сега, лѣтъ, не събирал момчетата. Като влѣзох в' двор'а, кучетата скочиха върху ми и показваха гостопримството което ме очакваше. Минѣ се врѣме додѣ се отбраних сам от кучетата и прѣз двор'а да додж до кѣщнитѣ врата. Застарѣла една жена, в' кирливи и опърпани дрехи, се подаде на вратата да ми каже че даскалтѣ бил из село, а дѣдо поп си бил лѣгнал и позаснал. Да не продължавам, отказаха ми гостопримство и аз бѣх принуден прѣз настаналата вече нощ да ходѣ по опустѣлитѣ от хора улици в' селото, прѣслѣдван на всѣка стѣпка от враждебно насгрозенитѣ против окжснѣли пѣтници селски псета. Повече от час се скитах додѣ намѣрих дѣ да прѣношувам. Най послѣ установих се на край селото, в' един бордей, който беше нѣщо като дюген или кръчма, но вѣтрѣ нѣмаше. освѣн двѣ три бѣчевки и возилници, ни стол, ни възглавница нѣкаква, нито пѣк лавица нѣкоя за сѣданье.

Пиперково е паметно за мене, не толкоз по тая неприятна случка на поповото спотайване, поради което се изложих на дълги расправи с' непривѣтливитѣ Пиперковски кучета, нито по неудобството за прѣношуване в' кални'я и влажен бордей, а по едно друго обстоянье, може би за читателитѣ не толкоз важно, но за мене не лесно забравимо. Прѣношуването ми в' Пиперково ми е дало прѣв пѣт повод да се помѣж да станѣ нѣщо като писател Български. За зло ли, за добро ли, и азъ не могъ да си обяснѣ още, но странно е това че първата писателска идея ме посѣти в' това, тѣй да кажъ, нестраннолюбовно за мене село, и азъ просѣх свисхожденьето на читателитѣ ако се отстранявам малко от прѣдмѣта си да споменѣ нѣщо за това, както и какъвъ край взѣма първий период на мо'я даскалѣж.

Както казах, в' знаменити'я Пиперковский бордей нѣмаше дѣ да си послужи и да посѣдне пѣтник човѣк тѣй уловен като мене и раздосадован отъ непрѣкъсваното лаене и прѣслѣждане на селскитѣ псета. Прѣд бордел'а имаше само един пюшкюнец от една чепорлива дѣска и не вѣщо прикован у стрѣхата на бордел'а и подирѣн на три четири заби-ти в' земята клечки: на този пюшкюнец сложих аз торбинката си, па и сам се посложих. Освѣн кръчмарина, човѣк около 60